

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	10
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	14
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	15
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ I SPRAW PUBLICZNYCH.....	21

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 7/19

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy odpowiednie stosowanie przepisów art. 124 ust. 1 w zw. z art. 491² ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, w odniesieniu do postępowania upadłościowego wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oznacza, iż z dniem ogłoszenia upadłości jednego z małżonków, jeżeli małżonkowie pozostawali w ustroju wspólności majątkowej, cały majątek wspólny małżonków wchodzi do masy upadłości, a jego podział jest niedopuszczalny?”

III CZP 8/19

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„W jakiej wysokości opłatę stosunkową ustala komornik w przypadku zakończenia postępowania egzekucyjnego, na skutek wyegzekwowania świadczenia, od należności uiszczonej przez dłużnika bezpośrednio komornikowi, już po wszczęciu egzekucji, w sytuacji gdy podstawą ustalenia kosztów są przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1309 ze zm.)?”

III CZP 9/19

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osobie mającej status lokatora w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31 poz. 266 ze zm.), objętej obowiązkiem opróżnienia lokalu mieszkalnego na podstawie postanowienia o przysądzeniu odrębnej własności lokalu, służy na podstawie art. 189 k.p.c. powództwo o ustalenie prawa do lokalu socjalnego, jeśli lokal objęty postanowieniem o przysądzeniu własności nie wchodzi w skład publicznego zasobu mieszkaniowego oraz czy w takim postępowaniu odpowiednie zastosowanie znajduje art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego?”

III CZP 10/19

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wyczerpanie trybu określonego ustawą w rozumieniu art. 145 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2344) ma miejsce jeżeli wierzyciel nie złożył w terminie sprzeciwu od odmowy umieszczenia na liście wierzytelności zgłoszonej przez niego wierzytelności?”

III CZP 11/19

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 63 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 380 ze zm.) stanowi przepis zawarty w ustawie szczególnej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1235)?”

III CZP 12/19

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osobą trzecią w rozumieniu art. 1028 Kodeksu cywilnego jest osoba, która przyjęła spadek jako spadkobierca ustawowy, lecz później okazało się, że nie jest ona rzeczywistym spadkobiercą?”

III CZP 13/19

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w szczególnie uzasadnionych wypadkach uczestnicy postępowania nieprocesowego, a w procesie strony, mogą uczestniczyć w rozprawie za pomocą społecznych komunikatorów internetowych?”

III CZP 14/19

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dokonując z urzędu w postępowaniu o podział majątku objętego dotychczas wspólnością majątkową małżeńską ustalenia składu i wartości majątku wspólnego (art. 567 § 3 k.p.c. w związku z art. 684 k.p.c.), sąd określa wartość nieruchomości należącej do majątku podlegającego podziałowi, przy uwzględnieniu jej obciążenia hipotecznego?”

III CZP 15/19

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy na zarządzenie Przewodniczącego wzywające stronę do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego sądowego przysługuje zażalenie (art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c.)?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 81/18 – z dnia 15 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu

1. Przedsiębiorstwo państwowe, które nabyło z mocy prawa – na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. 1991 r. Nr 2, poz. 6) – własność urzędzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomości Skarbu Państwa, może być uznane za posiadacza w dobrej wierze służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

2. Postanowiono odmówić podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

III CZP 82/18 – z dnia 15 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie:

„Czy regulacja art. 70¹ i art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 2344 z późn. zm.) obejmuje swoim zakresem zawarte w umowie faktoringu tzw. niepełnego uprawnienie faktora do wstrzymania się z wykonaniem obowiązku dokonania na rzecz faktoranta zwrotnego przelewu wierzytelności (nabytej w wykonaniu tej umowy i nierozliczonej z powodu niewypłacalności dłużnika), do czasu zwrotu przez faktoranta zaliczki otrzymanej od faktora na poczet ceny nabycia tej wierzytelności?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 83/18 – z dnia 15 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu

Skarb Państwa nie nabył na podstawie art. 25e ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 986 ze zm.) mienia pozostałego po podmiotach wykreślonych z rejestru przed wejściem tego przepisu w życie.

III CZP 84/18 – z dnia 15 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

Odpowiedzialność ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego w okresie przedłużającej się naprawy, chyba że są one następstwem okoliczności za które odpowiedzialność ponosi poszkodowany lub osoba trzecia.

III CZP 85/18 – z dnia 15 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach

Rodzice, bez zezwolenia sądu opiekuńczego, nie mogą nabywać dla dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską nieruchomości na podstawie umowy sprzedaży także wtedy, gdy środki pieniężne na zakup pochodzą z dokonanej przez nich darowizny celowej.

III CZP 87/18 – z dnia 15 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie:

„Czy w postępowaniu o zniesienie współwłasności dopuszczalne jest ustanowienie odrębnej własności lokali w budynku stanowiącym odrębny od gruntu przedmiot własności i stanowiącym przedmiot współwłasności gminy i osób fizycznych, jeśli położony jest on na gruncie stanowiącym własność gminy, a wnioskodawcom przysługuje prawo użytkowania wieczystego związane z udziałem we współwłasności w budynku, a jeśli tak, to czy konieczne jest jednoczesne wyodrębnienie wszystkich samodzielnych lokali w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali, czy też możliwym jest pozostawienie części z nich niewyodrębnionych?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 91/18 – z dnia 20 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w sytuacji, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy pojazdu przywracającej ten pojazd do stanu sprzed powstania szkody, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ograniczone jest do równowartości wydatków faktycznie poniesionych celem naprawy pojazdu, czy też powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 93/18 – z dnia 20 lutego 2019 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

Syndyk, który wykonuje uprawnienia wynikające z uczestnictwa upadłego w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 186 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 2344 ze zm.) przy wytoczeniu powództwa o uchylenie uchwały zgromadzenia wspólników w tejże spółce jest związany terminami określonymi przez art. 251 k.s.h.

III CZP 30/18 – z dnia 27 lutego 2019 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

1. Artykuł 618 § 3 k.p.c. nie wyłącza dochodzenia między małżonkami roszczenia o zwrot kwoty zobowiązania zabezpieczonego hipoteką, spłaconego przez jednego z nich po uprawomocnieniu się postanowienia o podziale majątku wspólnego;

2. Postanowiono odmówić podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

IV CSK 713/16 – wyrok z dnia 15 lutego 2018 r.

Orzeczenie o powództwie rozszerzonym w piśmie procesowym niedoręczonym stronie przeciwnej zgodnie z art. 132 § 1¹ k.p.c. nie jest orzeczeniem ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.), jego wydanie może jednak w okolicznościach sprawy powodować nieważność postępowania z powodu pozbawienia pozwanego możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

V CSK 355/17 – wyrok z dnia 21 marca 2018 r.

Przy ustalaniu stopnia przyczynienia się małoletniego, który nie ukończył lat trzynastu, do szkody wyrządzonej przez przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody (art. 435 k.c.), należy uwzględniać ryzyko stwarzane dla małoletniego przez ten ruch.

II CSK 450/17 – wyrok z dnia 24 maja 2018 r.

Pozew o wykonanie również zastępcze – art. 480 § 1 k.c. zobowiązania nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia o odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek niewykonania tego zobowiązania.

II CSK 664/17 – wyrok z dnia 12 września 2018 r.

W wyjątkowych wypadkach zachowanie wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym może stanowić nadużycie prawa (art. 5 k.c.), uzasadniające pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.).

I CZ 64/18 – postanowienie z dnia 19 września 2018 r.

Przekazanie przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej z urzędu jednostce organizacyjnej Skarbu Państwa, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym w sprawie, w której – pomimo obowiązkowego zastępstwa Skarbu Państwa – Prokuratoria Generalna nie występowała, oznacza sanowanie czynności procesowych dokonanych przez tę jednostkę, bez konieczności składania oświadczenia o zatwierdzeniu tych czynności.

V CSK 561/17 – postanowienie z dnia 21 września 2018 r.

Sprawa o ustalenie członkostwa w związku zawodowym jest sprawą cywilną (art. 1 k.p.c.).

I CSK 179/18 – wyrok z dnia 28 września 2018 r.

Zastrzeżenie przez ubezpieczyciela w zawieranych z udziałem konsumentów umowach ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi, w których dominujący jest cel inwestycyjny, tzw. opłaty likwidacyjnej, pochłaniającej całość lub znaczną część zainwestowanych przez konsumenta środków pieniężnych, należnej w razie rozwiązania umowy na skutek zaprzestania przez konsumenta opłacania składek ubezpieczeniowych, przy niepoinformowaniu konsumenta

o rzeczywistym charakterze opłaty likwidacyjnej, podstawach jej kalkulacji oraz o skutkach rozwiązania umowy, stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 2070).

II CSK 583/17 – wyrok z dnia 8 listopada 2018 r.

Ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej nie może skutecznie domagać się spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela zanim sam nie naprawił wyrządzonej szkody.

II CSK 597/17 – postanowienie z dnia 8 listopada 2018 r.

W sprawach o roszczenia przewidziane w art. 552 i nast. k.p.k. wyłącznie właściwa jest droga sądowa w postępowaniu karnym. Inne roszczenia o naprawienie szkody lub krzywdy wyrządzonej w postępowaniu karnym podlegają rozpoznaniu w postępowaniu cywilnym w trybie procesu.

I CSK 646/17 – postanowienie z dnia 16 listopada 2018 r.

Do wpisu w księdze wieczystej połączenia lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 716 ze zm.) z częścią nieruchomości wspólnej w związku z dokonaną nadbudową lub przebudową i utratą przez część nieruchomości wspólnej takiego charakteru, nie jest konieczne ustanowienie odrębnej własności nowopowstałego lokalu w miejsce dotychczasowego prawa przysługującego właścicielowi nieruchomości lokalowej.

I CSK 654/17 – wyrok z dnia 30 listopada 2018 r.

Jeżeli wniosek o opublikowanie sprostowania, wskazujący imię i nazwisko wnioskodawcy lub jego nazwę, zawiera treść sprostowania, podpisanie wniosku oznacza zachowanie wymagania przewidzianego w art. 31 a ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1914).

III CNP 19/18 – postanowienie z dnia 20 grudnia 2018 r.

Po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem musi wykazać, że bezskutecznie zwrócił się do uprawnionego organu o wniesienie skargi nadzwyczajnej (art. 89 § 2 i art. 115 § 1a ustawy).

II CSK 745/17 – wyrok z dnia 20 grudnia 2018 r.

Rozbieżności między odpisem uzasadnienia wyroku doręczonym stronie a jego oryginałem, dotyczące podstaw rozstrzygnięcia uwzględnionych przez sąd drugiej instancji rozpoznający apelację, mogą być przyczyną nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), jeżeli strona – sporządzając apelację – o tych rozbieżnościach nie wiedziała.

II CSK 754/17 – wyrok z dnia 20 grudnia 2018 r.

Wyrok wydany w postępowaniu karnym, zobowiązujący skazanego do naprawienia szkody (art. 72 § 2 k.k.), wyłącza ponowne orzekanie w postępowaniu cywilnym o odszkodowaniu objętym tym wyrokiem (art. 199 § 1 pkt 2 lub art. 355 § 1 k.p.c.).

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 3/19

Wniosek Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jak należy rozumieć przesłankę konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie *in fine* k.p.k., jako o warunku uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a w szczególności:

1) czy oznacza ona konieczność powtórnego przeprowadzenia wszystkich dowodów w sprawie, czy też wystarczająca jest potrzeba powtórzenia najważniejszych dowodów, rozstrzygających o odpowiedzialności karnej oraz

2) czy potrzeba dokonania ponownej oceny wszystkich dowodów, choćby bez ich ponownego przeprowadzania, uzasadnia przyjęcie tej przesłanki?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KK 552/18 – postanowienie z dnia 9 października 2018 r.

W wypadku przestępstwa spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 pkt 1 lub 2 k.k.) sprawca musi obejmować świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby i chcieć takiego skutku albo na nastąpienie takiego skutku się godzić, przy czym postać ciężkiego uszkodzenia ciała, wymieniona we wskazanych przepisach, nie musi być wyraźnie sprecyzowana w świadomości sprawcy.

V KK 375/18 – postanowienie z dnia 24 października 2018 r.

1. Odpowiedzialność za czyn określony w art. 239 § 1 k.k. w zakresie podmiotowym jest oderwana i niezależna od „przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego” popełnianego przez sprawcę, któremu pomaga się uniknąć odpowiedzialności karnej. Za czynności sprawcze, o których stanowi wspomniany przepis, nie odpowiadają więc zarówno sprawca i współsprawca, jak i podżegacz i pomocnik „przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego” – ponieważ są osobami, które dopuściły się poprzednio własnego przestępstwa w określonej ustawowo postaci zjawiskowej – tylko inne osoby.

2. Z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. może skorzystać – przy spełnieniu pozostałych wymogów tam określonych – tylko taka osoba, która dopuściła się przestępstwa nie sama, lecz współdziałając przynajmniej z dwiema innymi

osobami, z których każda dopuściła się danego czynu zabronionego (tego samego, za który odpowiada „mały świadek koronny”) w jednej z wymienionych w art. 18 k.k. postaci zjawiskowych, tj. w roli sprawcy głównego, współsprawcy, sprawcy kierowniczego lub sprawcy polecającego, albo w roli podżegacza lub pomocnika – a nie jakiegoś innego wspólnie popełnionego czynu zabronionego.

III KK 479/17 – postanowienie z dnia 8 listopada 2018 r.

Tylko w sprawach o zbrodnie obecność oskarżonego na rozprawie głównej podczas czynności, o których mowa w art. 385 k.p.k. i art. 386 k.p.k. jest obowiązkowa z mocy prawa. W innych wypadkach konieczne jest wydanie przez przewodniczącego składu orzekającego lub sąd odrębnej decyzji procesowej (odpowiednio zarządzenia lub postanowienia) ze wskazaniem czynności związanych z przebiegiem rozprawy głównej, w których udział oskarżonego jest obowiązkowy (art. 374 § 1 i 1a k.p.k.).

V KK 508/17 – wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r.

Przedmiotem ochrony w art. 189 k.k. jest wolność człowieka w znaczeniu fizycznym, tj. możliwość swobodnego, zgodnego z wolą jednostki przemieszczania się i potencjalna wola zmiany miejsca przebywania. Nie wypełnia zatem znamion tego przestępstwa pozbawienie człowieka swobody przemieszczania się, które nastąpiło za jego niczym niewymuszoną decyzją woli.

V KK 516/17 – wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r.

1. Istnienie w świadomości sprawcy wątpliwości co do charakteru norm określonych w art. 6 i art. 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.) o grach hazardowych to nic innego jak fakt uświadamiania sobie niepewności co do rzeczywistości prawnej, gdy tymczasem błąd co do prawa (art. 10 § 4 k.k.s.) to przecież mylne przekonanie (pewność) o istniejącym stanie prawnym.

2. Przy ocenie, czy tak rozumiana nieświadomość karalności czynu zabronionego była usprawiedliwiona, należy brać pod uwagę całokształt okoliczności związanych z danym zdarzeniem, a także osobą sprawcy. Kryteria usprawiedliwienia takiego błędu mają charakter obiektywno-subiektywny, wymagając odwołania się do standardu osobowego wzorowego obywatela oraz uwzględnienia kryterium subiektywnego-indywidualnej możliwości uniknięcia błędu.

IV KK 674/18 – postanowienie z dnia 20 grudnia 2018 r.

Oczywista omyłka pisarska zaistniała w wyroku podlega sprostowaniu w trybie przewidzianym w art. 105 k.p.k., a nie poprzez wniesienie kasacji. Zatem, kasacja wniesiona wyłącznie z tego powodu jest niedopuszczalna i należy odmówić jej przyjęcia albo pozostawić ją bez rozpoznania (art. 429 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 531 § 1 k.p.k.).

V KK 261/18 – postanowienie z dnia 25 grudnia 2018 r.

1. W części wstępnej wyroku łącznego (tzw. komparycja) powinny być opisane w prawidłowy sposób wszystkie skazania, które stanowiły przedmiot rozstrzygnięcia (art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k.). Powinno zatem wymienić się w tej części wyroku: daty wydania wyroków objętych tym postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, sygnatury tych postępowań, daty przypisanych przestępstw, podstawy prawne skazania i wymierzone za nie kary jednostkowe, a także kary łączne, gdy zostały orzeczone. To właśnie ta część wyroku łącznego określa przedmiot rozstrzygnięcia w trybie wyroku łącznego. Oznacza to, że co do tych skazań wymienionych w komparycji wyroku sąd *meriti* winien wydać rozstrzygnięcie w części dyspozytywnej wyroku (tzw. sentencja wyroku). Brak w komparycji wyroku łącznego określonego skazania oznacza, że nie było ono przedmiotem rozstrzygnięcia w tym wyroku.

2. Realizowany na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) wybór stanu prawnego, w oparciu o który orzeka się karę łączną w trybie wyroku łącznego, powinien być dokonany dopiero po przeprowadzeniu rozprawy (art. 573 § 1 k.p.k.). Oznacza to, że wykonanie w całości jednej z kar orzeczonych wyrokiem podlegającym ocenie w tym trybie, nie może prowadzić do wyeliminowania tego wyroku z podstawy orzekania w tym postępowaniu.

III KK 206/18 – postanowienie z dnia 3 stycznia 2019 r.

W sytuacji rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy rozbieżności w orzecznictwie sądowym przez przyjęcie jednego z konkurujących stanowisk albo przez wyrażenie zupełnie innego, nowego poglądu, zarzut naruszenia prawa, dla jego skuteczności, nie może ograniczać się wyłącznie do przytoczenia argumentów leżących u podstaw stanowiska, które nie zostało przyjęte przez Sąd Najwyższy, a musi zwalczać argumenty, które posłużyły do rozstrzygnięcia rozbieżności w orzecznictwie lub też wskazywać na nowe, dotąd nieuwzględnione w orzecznictwie powody, przemawiające za potrzebą przyjęcia innego stanowiska.

III KK 214/18 – postanowienie z dnia 3 stycznia 2019 r.

Sąd odwoławczy, w ramach obowiązków zakreślonych w art. 433 § 2 k.p.k., musi wykazać, odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, jedynie to, dlaczego kara orzeczonej przez sąd pierwszej instancji, w wypadku utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy, nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a zatem nie jest zobligowany do wykazywania, dlaczego in concreto nie byłoby zasadne korzystanie z różnego rodzaju instytucji nadzwyczajnych, pozwalających na wymierzenie kary jeszcze łagodniejszej od tej, po którą sięgnął w swym rozstrzygnięciu sąd *a quo*.

III KK 531/17 – postanowienie z dnia 10 stycznia 2019 r.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. jest możliwe tylko wówczas, gdy sąd ustali, że zachodzi szczególnie

uzasadniony wypadek (art. 69 § 4 k.k.). Wymaga to powołania tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary.

III KK 548/17 – postanowienie z dnia 10 stycznia 2019 r.

Jeżeli kasacja pochodzi od finansowego organu postępowania przygotowawczego, to nie może być sporządzona i podpisana przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym (art. 526 § 2 k.p.k. w zw. z art. 122 § 1 pkt 1 k.k.s.). Taką kasację powinna podpisać osoba upoważniona do działania w imieniu finansowego organu postępowania przygotowawczego.

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ
I SPRAW PUBLICZNYCH**

INSZP 1/19

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie VII Wydział Gospodarczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest nałożenie na koncesjonariusza kary, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, tekst jedn.: Dz. U. 2018 r., poz. 755 ze zm., w sytuacji, gdy treść naruszonych przez niego i przewidzianych w koncesji obowiązków zawiera się w treści obowiązków wynikających z abstrakcyjnych i generalnych aktów normatywnych?”